

'Wat ze zei'
van Lisa Suhair Majaj

Ze zei, ga maar buiten spelen,
maar gooi geen sneeuwballen
in de buurt van de soldaten.
Komt er een jeep langs
sla je ogen neer, kijk naar de grond.
En raap geen stenen op,
ook niet om te ketsen. Ze zei,
laat de burens maar met rust;
hun zoon werd afgelopen nacht meegenomen.
Hang de was op, maak de bedden op,
schrap die graffiti van de muren,
voordat de soldaten het zien. Ze zei,
we hebben geen geld; als je schoenen
te strak zitten, snij dan je tenen er maar af.
Dit is alles wat we te eten hebben;
morgen zullen we pas weer eten.
Nee, we hebben geen sinaasappels,
ze hebben de bomen neer gemaaid.
Waarom – weet ik niet. Misschien dat de bomen
de tanks bedreigden. Ze zei,
er is geen water, volgende week gaan we weer in bad,
insh'allah. En: spoel het toilet niet door!
En ga niet naar de olijvenggaard,
er zijn daar kolonisten, ze dragen wapens.
Nee, ik weet niet of we ze zullen oogsten,
de olijven, en ik weet niet wat we moeten doen,
wanneer ze de bomen bulldozeren. God zal ons helpen,
als Hij dat wil, of de VN, maar zeker niet
de Amerikanen. Ze zei, je kunt
vandaag niet naar buiten, er is avondklok.
Blijf bij de ramen vandaan!
Hoor je ze niet schieten?
Nee, ik weet niet waarom ze het huis van onze burens
bulldozerden. En al zou God het weten,
Hij vertelt het niet. Ze zei,
vandaag geen school, jongens,
er is een militaire invasie.
Nee, ik weet niet wanneer die voorbij is,
of ooit voorbij zal zijn. Ze zei,
denk niet aan de tanks
of de vliegtuigen of de wapens
of wat er met de burens gebeurde.
Kom binnen staan hier in de hal,
dat is veiliger. Zet het nieuws uit,
jullie zijn veel te jong daarvoor. Luister,
ik zal jullie een verhaaltje vertellen,
dan hoef je niet bang te zijn.
Kan ya ma kan – er was eens, of niet –
een land genaamd Falastina,
waar kinderen op straat speelden
en op de akkers en in de boomgaarden
en abrikozen en amandelen opraapten
en jasmijnslingers vlochten voor hun moeders.
En toen er vliegtuigen overvlogen
riepen ze blij en zwaaiden.
Kan ya ma kan. Houd je hoofd naar beneden.